

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **T. R.**, zastoupeného JUDr. Jaroslavem Mejzlíkem, advokátem se sídlem Bráfova 24, Třebíč, proti žalovanému: **Krajskému úřadu kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 6. 2005, č. j. 57 Ca 20/2005 - 30,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 6. 2005, č. j. 57 Ca 20/2005 - 30 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Včas podanou kasační stížností brojil žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti výše uvedenému rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 1. 2005, č. j. KUJI 15714/2004 PS/239 KUJIP0084MHZ.

V kasační stížnosti stěžovatel namítá, že skutková zjištění žalovaného nejsou správná a dostatečná a ve věci nebylo provedeno řádné a úplné dokazování. Důkazy svědčící o jeho nevině nebyly soudem ani správními orgány provedeny. Uvedl, že tyto důkazy nemohl předložit již ve správním řízení, neboť správní orgán doručoval písemnosti jeho bratru M.

Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhl napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení.

II.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že napadený rozsudek považuje za správný. V předložené kasační stížnosti nejsou uvedeny žádné nové skutečnosti. Z těchto důvodů žalovaný navrhuje, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

III.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s., neboť stěžovatel namítá, že ve správním řízení nebylo provedeno řádné dokazování [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], a namítá, že taktéž krajským soudem nebylo provedeno řádné dokazování [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

IV.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti: Dne 3. 3. 2004 v 5.30 hod. na ulici M. v obci T. měl stěžovatel řídit motorové vozidlo tov. zn. Renault 19, pod vlivem alkoholických nápojů. Byla u něj provedena orientační dechová zkouška přístrojem LION SD 400, který vykázal 1,52 promile alkoholu. S naměřenou hodnotou souhlasil, doklad o dechové zkoušce podepsal. Zároveň nepředložil doklady potřebné k řízení motorového vozidla a bylo zjištěno, že k jízdě užil vozidlo, které nesplňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Rozhodnutím Městského úřadu v Třebíči ze dne 20. 5. 2004, č. j. 122/2004 bylo shledáno, že tímto jednáním porušil stěžovatel ustanovení § 5 odst. 2 písm. b), § 6 odst. 1 písm. a), b), c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, a ustanovení § 1 odst. 2 zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění pozdějších předpisů, a dopustil se tak přestupku podle § 30 odst. 1 písm. ch), § 22 odst. 1 písm. f) a § 23a odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zák. o přestupcích“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 10 000 Kč a zákaz řízení motorových vozidel po dobu 20-ti měsíců. Toto rozhodnutí stěžovatel napadl odvoláním, které žalovaný výše uvedeným rozhodnutím zamítl.

Toto rozhodnutí napadl stěžovatel žalobou ze dne 15. 3. 2005. Uvedl, že v rozhodnou dobu nebyl v T., a tudíž nemohl řídit předmětné osobní vozidlo. Poukázal na fakt, že tuto námitku učinil již ve svém odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu v Třebíči. Dříve tuto námitku vznést nemohl, neboť předvolání k ústnímu jednání ze dne 29. 4. neobdržel, podpis na tomto předvolání je podpisem jeho bratra, dvojčete M. R., bytem tamtéž jako stěžovatel. Jeho bratr mu rovněž potvrdil, že to byl on, a nikoli stěžovatel, kdo řídil předmětné vozidlo v rozhodnou dobu pod vlivem alkoholu. Žalovaný správní orgán se řádně s touto námitkou nevypořádal, dokazování nedoplnil o výslech M. R. nebo o znalecký posudek z oboru grafologie. Žalovaný tedy nedostatečně zjistil skutkový stav věci. K prokázání těchto skutečností navrhl výslech M. R. a znalecký posudek, jehož předmětem bude porovnání podpisů na dokladu o dechové zkoušce a na dodejce předvolání z 29. 4. 2004 s podpisy na dodejce rozhodnutí a podaném odvolání.

Krajský soud tuto žalobu zamítl. V odůvodnění uvedl, že co do spáchaného skutku samotného nelze postupu žalovaného vytknout žádné pochybení. Ze správního spisu bylo zjištěno, že podpis na dodejce rozhodnutí správního orgánu I. stupně se shoduje s podpisem na dodejce, kterou byl stěžovatel předvolán k ústnímu jednání. Důkazy, které předložila manželka zaměstnavatele T. R. J. N., podle krajského soudu v podstatě žádným způsobem nedokládají, že byl stěžovatel v předmětnou dobu v zahraničí. V přestupkovém řízení byl skutečný stav věci zjištěn v postačující míře. Správní orgán druhého stupně postupoval správně a námitkami stěžovatele se zabýval. Ten však nepředložil takové důkazy, které by vyvrátily právní závěr napadeného rozhodnutí. Stěžovateli se nepodařilo prokázat, že přestupky kladené mu za vinu nespáchal sám.

V.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že tato je důvodná.

V. a)

Stěžovatel ve své kasační stížnosti konkrétně namítá, že krajský soud neprovedl jím navržené důkazy, které měly dosvědčit, že předmětný přestupek nespáchal [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94, zveřejněném pod č. 10 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu uvedl, že zásadám spravedlivého procesu nutno rozumět tak, že v řízení před soudem musí být dána účastníkovi tohoto řízení možnost vyjádřit se nejen k provedeným důkazům a k věci samé, ale také označit (navrhnout) důkazy, jejichž provedení pro zjištění (prokázání) svých tvrzení pokládá za potřebné; tomuto procesnímu právu účastníka odpovídá povinnost soudu nejen o vznesených návrzích (včetně návrhů důkazních) rozhodnout, ale také – pokud jim nevyhoví – ve svém rozhodnutí vyložit proč, z jakých důvodů (zpravidla ve vztahu k hmotněprávním předpisům, které aplikoval, a právním závěrům, k nimž na skutkovém základě věci dospěl) navržené důkazy neprovedl, resp. pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal; jestliže tak obecný soud neučiní, zatíží své rozhodnutí nejen vadami, spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v hlavě páté (především čl. 36 odst. 1, čl. 38 odst. 2) Listiny základních práv a svobod a v důsledku toho též i v rozporu s čl. 95 odst. 1 Ústavy (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2005, č. j. 6 Ads 29/2003 - 105, dostupný na www.nssoud.cz).

Krajský soud neprovedl stěžovatelem v žalobě navržené důkazy (výslech M. R. a znalecký posudek, jehož předmětem by bylo porovnání podpisů na dokladu o dechové zkoušce a na dodejce předvolání z 29. 4. 2004 s podpisy na dodejce rozhodnutí a podaném odvolání) a v odůvodnění svého rozhodnutí se s tím, proč navržené důkazy neprovedl, nijak nevypořádal. Za vypořádání se s důkazy nelze považovat tvrzení krajského soudu v odůvodnění napadeného rozsudku, že stěžovatel nepředložil takové důkazy, které by vyvrátily právní závěr napadeného rozhodnutí. Krajský soud měl právo důkazy navržené stěžovatelem považovat za nadbytečné nebo z jiných důvodů nepotřebné či nevhodné (např. pro nadbytečnost či absenci vypovídací hodnoty navrženého důkazu nebo pro to, že je jím prokazována skutečnost, která pro posouzení věci je nerozhodná), avšak pokud k takovému závěru dospěl, měl jej ve vztahu ke každému jednotlivému

stěžovatelem navrženému a soudem neakceptovanému důkazu přezkoumatelným způsobem odůvodnit. Neučinil-li tak, trpí jeho rozhodnutí vadou spočívající v nedostatku důvodů; kasační stížnost stěžovatele je proto v tomto ohledu důvodná.

V. b)

Podle § 109 odst. 3 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti; to však neplatí, je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d)]. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že v případě předmětného rozsudku k tomu došlo a rozsudek krajského soudu je nezákonný i z následujících důvodů, které stěžovatel ve své kasační stížnosti neuvádí, k nimž však bylo třeba přihlídnout *ex officio*:

Podle konstantní judikatury Ústavního soudu (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, zveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, zveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu) je jedním z principů, představujícím součást práva na řádný proces, jakož i pojmu právního státu, povinnost soudů své rozsudky odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v § 54 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Z odůvodnění pak musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces. Tyto ústavněprávní principy nalézají odraz též v judikatuře Nejvyššího správního soudu: Není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, zveřejněný pod č. 589/2005 Sb. NSS; srov. např. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52; oboje též dostupné na www.nssoud.cz).

Z napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci žalobce a proč jeho žalobní námitky považuje za liché, mylné nebo vyvrácené. Základem skutkové a právní argumentace stěžovatele v žalobě bylo, že předmětné motorové vozidlo v rozhodnou dobu neřídil on, nýbrž jeho bratr, který to potvrdil (a k prokázání tohoto faktu navrhl stěžovatel výše uvedené důkazy). Krajský soud se s touto argumentací ve svém rozhodnutí nevypořádal. Nestací, pokud krajský soud pouze v obecné rovině uvede, že správní orgán postupoval správně a že stěžovatel nepředložil takové důkazy, které by svědčily o opaku. Krajský soud byl povinen odůvodnit, proč má za to, že skutek, pro který byl stěžovatel postižen za přestupek, spáchal právě stěžovatel (proč tedy má za to, že skutkový závěr, ke kterému dospěl žalovaný, je správný, přestože stěžovatel jej konkrétními skutkovými a právními argumenty a návrhy na dokazování napadá jako nesprávný) a z jakých konkrétních důvodů argumenty, které stěžovatele na podporu svého tvrzení uvádí, nejsou přesvědčivé (jaké důvody svědčí pro závěr, že pachatelem přestupku nebyl bratr stěžovatele).

Klíčovým pro posouzení, zda rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem, je posouzení, zda žalovaný správně a úplně zjistil skutkový stav. Žalobní námitky stěžovatele v žalobě měly povýtce skutkovou povahu – žalobce tvrdil, že v době, kdy měl přestupek spáchat, na místě činu nebyl a nacházel se jinde (na cestě nákladním automobilem do Německa); požití alkoholu před jízdou tedy bylo podle jeho tvrzení prověřováno u někoho jiného než u něho, neboť příslušníci Policie ČR nesprávně zjistili totožnost osoby, jež se jevila býti pachatelem přestupku. Dále tvrdil, že mu určité písemnosti v řízení o přestupku nebyly doručeny a že nepodepsal určité listiny, o nichž měl žalovaný za to, že je stěžovatel podepsal.

Krajský soud se tedy měl zabývat správností hodnocení důkazů, které provedl žalovaný, a své závěry přesvědčivě odůvodnit. Z obsahu spisu je patrné (a v odůvodnění rozhodnutí žalovaného je na str. 3 též podrobně zmíněno), že osobní automobil, který byl použit ke spáchání přestupku, je vlastnictvím bratra stěžovatele, bydlícího na téže adrese jako stěžovatel (F. H. 698/5, T.), přičemž oba se narodili ve stejný den (22. 5. 1981). Existovali zde tedy dva blízcí příbuzní stejného data narození, bydlící na téže adrese. Navíc totožnost osoby, která řídila pod vlivem alkoholu, nebyla zjištěna na místě samém z jejího dokladu totožnosti, který by měla při sobě (z úředního záznamu Městské policie Třebíč ze dne 3. 3. 2004, č. j. MP – 170/2004, vyplývá, že kontrolovaný řidič u sebe žádné doklady neměl), nýbrž z evidence vedené státními orgány prostřednictvím dálkového přístupu; lze tedy mít za to, že totožnost byla ověřena v podstatě na základě tvrzení kontrolované osoby o její totožnosti, které se v těch rysech, jež mohl policista prostřednictvím dálkového přístupu do evidence ověřit, shodovalo se záznamy vedeným o osobě toho jména v evidenci, ovšem nijak nevyklučovalo, že kontrolovaná osoba se vydává za někoho jiného, zejména za osobu jí blízkou (svého bratra), jejíž osobní data mohla v potřebné míře podrobnosti znát a již se (vzhledem k tomu, že stěžovatel a jeho bratr mají být dvojčaty) mohla velmi fyzicky podobat.

Krajský soud měl proto pečlivě zvažovat a důkladně odůvodnit, proč má za správný závěr žalovaného, že podpisy na klíčových listinách, které měl stěžovatel podepsat (doklad o dechové zkoušce, oznámení přestupku, dodejky ohledně předvolání obviněného k jednání před správním orgánem první instance, ohledně rozhodnutí správního orgánu první instance a ohledně odvolání stěžovatele), jsou vskutku podpisy stěžovatele. Žalovaný tak usoudil na základě toho, že na tyto podpisy pracovník správního orgánu (o němž ovšem z obsahu spisu nic nenásvědčuje, že by byl specialistou v oboru grafologie) pohlédl a dospěl k závěru, že jsou od téže osoby. Eventualitou, že některé z uvedených písemností mohl podepsat bratr stěžovatele, vydávající se za stěžovatele, se soud vážněji nezabýval, a to přesto, že stěžovatel již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu první instance a znovu i v žalobě uváděl, že oznámení (protokol) o přestupku a doklad o dechové zkoušce nepodepsal (v žalobě dodal, že tak učinil jeho bratr-dvojče, který se k tomu doznává), a k prokázání svých tvrzení navrhoval důkaz grafologickým posudkem.

Krajský soud se však spokojil pouze s paušalizujícími poznámkami, že postupu žalovaného při zjišťování skutkového stavu nelze vytknout žádné pochybení a že stěžovatel ani žádné námitky ohledně skutku nevznese (druhý z uvedených závěrů krajského soudu je ovšem v očividném rozporu s obsahem žaloby stěžovatele – v bodě III. žaloby stěžovatel výslovně namítá zásadní rozpor ve skutkových zjištěních žalovaného, když uvádí, že v dobu, kdy se měl dopustit přestupu, na místě činu nebyl, neboť byl jinde).

VI.

Nejvyššímu správnímu soudu tak nezbylo než rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení, neboť kasační stížnost stěžovatele byla důvodná [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

Samotnou hmotněprávní podstatou věci, tedy ani dalšími námitkami stěžovatele, opírajícími se o ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., se Nejvyšší správní soud nezabýval a ani zabývat nemohl, neboť k tomu by bylo lze přistoupit teprve poté, co by výsledkem řízení před krajským soudem bylo jeho rozhodnutí přezkoumatelné z hlediska všech mezi účastníky sporných relevantních problémů.

VII.

Obiter dictum Nejvyšší správní soud poznamenává, že si je samozřejmě vědom eventuality, že buď stěžovatel, anebo jeho bratr-dvojče M. R. se jednání, které je kladeno za vinu stěžovateli, dopustil. Celá věc budí podezření, že oba bratři jak při přestupkovém řízení, tak při řízení před krajským soudem koordinovali své kroky (mj. manipulacemi s přebíráním pošty, oznamováním ztráty řidičského průkazu a postupným „pouštěním“ informací správnímu orgánu a soudu o tom, jak se věci skutečně měly) tak, aby

- a) řízení pro přestupek bylo vedeno proti stěžovateli, avšak aby v přestupkovém řízení vznikla vážná pochybnost o tom, zda se přestupku dopustil právě stěžovatel, pročez by rozhodnutí, které by jej za spáchání přestupku případně postihlo (a tak se i stalo), muselo být ať již v odvolacím řízení nebo správním soudem zrušeno, a přitom aby
- b) nedošlo po dobu jednoho roku od spáchání přestupku [tedy do doby, po jejímž uplynutí nelze přestupek projednat, viz § 20 odst. 1 a § 76 odst. 1 písm. f) zák. o přestupcích] k tomu, že by bylo zahájeno přestupkové řízení a pro přestupek postižen bratr stěžovatele.

Takto koordinovaným postupem by se stěžovateli i jeho bratrovi nepochybně mohlo podařit odvrátit postih za přestupek vůči oběma, třebaže jeden z nich se nejspíše deliktního jednání dopustil.

I kdyby však oba bratři vskutku takto nemorálně koordinovali své postupy (Nejvyšší správní soud neříká, že tomu tak bylo, pouze má za to, že to je možné), nic by to neměnilo na tom, že i v řízení o přestupku, stejně jako v řízení trestním, platí zásada, že postihnout za přestupek lze určitou osobu jen tehdy, je-li jí prokázáno, že je to právě ona, kdo se dopustil jednání, které naplňuje znaky skutkové podstaty přestupku. Znamená to tedy, že správní orgán je povinen postavit nad vší rozumnou pochybnost na jisto, že se deliktního jednání dopustil právě ten, kdo má být za přestupek postižen. Existuje-li rozumná pochybnost, tj. existuje-li ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se dopustil někdo jiný než obviněný z přestupku, nelze jej za přestupek postihnout (*in dubio pro reo*). Důkazní břemeno k prokázání, že deliktního jednání se dopustil obviněný z přestupku, přirozeně nese správní orgán. Obviněnému z přestupku proto k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, postačí, aby o otázce, kdo se deliktního jednání dopustil, vznikla rozumná pochybnost; nemusí se tedy vyvíňovat, tj. prokázat, že se deliktního jednání nedopustil (v tomto ohledu je velmi zavádějící, pokud krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí na str. 3 poznamenává, že stěžovateli „se nepodařilo prokázat, že přestupky kladené mu za vinu nespáchal on sám“).

Ve vztahu ke stěžovateli z výše uvedeného vyplývá, že jej bude možno případně postihnout za přestupek jen tehdy, bude-li mu prokázáno, že deliktního jednání se dopustil

právě on, a budou-li vyvráceny všechny jeho skutkové námitky, tj. bude-li postaveno najisto, že alternativní verze reality, které stěžovatel prohlašuje za pravdivé (zejm. že byl v době spáchání přestupu na cestě do Německa a že inkriminovaného jednání se dopustil jeho bratr), se určitě nestaly či že je extrémně nepravděpodobné, že se staly. Jinak řečeno – pokud je jisté či vysoce pravděpodobné, že jedna z vícero konkrétních osob se jednání majícího znaky skutkové podstaty přestupku dopustila, avšak není na jisto postaveno, která z nich to byla, nelze za přestupek postihnout nikoho, třebaže pachatel přestupku se mezi uvedenými osobami zjevně nachází. V reálném světě však k takovéto eventualitě nebude docházet často, neboť většinou bude možno, třeba i na základě uceleného řetězce „nepřímých“ důkazů, zjistit, kdo konkrétně se z okruhu osob, jež připadají v úvahu, deliktního jednání dopustil, a to i tehdy, přenáší-li jedna z nich odpovědnost ze spáchání přestupku na jinou (srov. v této souvislosti velmi instruktivní úvahy zejm. stran hodnocení důkazů, jak byly vysloveny v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2004, č. j. 2 As 3/2004 - 70, zveřejněném pod č. 309/2004 Sb. NSS; srov. též judikaturu Ústavního soudu tam zmíněnou). Je na správních orgánech, aby pečlivostí a odborností svého postupu při zjišťování skutkového stavu a při provádění dokazování v míře co největší eliminovaly uvedené případy, které jistě lze z hlediska zájmu na účinném prosazování práva a spravedlnosti považovat za nežádoucí.

VII.

Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). Na krajském soudu tedy nyní bude, aby zejména řádně posoudil skutkovou a právní argumentaci stěžovatele v těch bodech, v nichž Nejvyšší správní soud shledal odůvodnění jeho rozsudku nepřezkoumatelným, a vypořádal se odpovídajícím způsobem s jeho důkazními návrhy.

V novém rozhodnutí ve věci krajský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. května 2006

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu